

EDEM

Başını iki eli arsına almış boş gözlerle yerde yatan edesinin gözlerine bakıyordu Ahmet. Ne zamandır buradaydı kaç saattir öylece bakıyordu. Çocukluğuna gitti. Yedi baş horanta yıkık hanede birlikte yaşamışlardı yıllarca edesiyle. Birlikte yer yatağında yatarı. Herkes yattıktan sonra yorganın altında birbirleriyle şakalaşır, anlattıklarıyla kikir kikir güler, emmisinin bağırmasıyla birbirlerine sırtını döner, uyuyakalırlardı. Babası Ahmet' i nüfusa yazdırırken bir yaş büyük yazdırmıştı, edesiyle birlikte köylerine beş kilometre olan okula giderlerdi.Okula gidip geldikleri yolda zaman su gibi geçerdi

.Köyün az dışında kalan çatak dersinin bahar aylarında suları iyice çoğalı geçmesi zorlaşırdı.Bir köprü olaydı diyorlardı köylüler ama bir türlü istedikleri köprüye kavuşamadılar hep bir engel çıktı karşılarına.Ahmet ve edesi okula giderken edesi çizmelerini çıkarır alırdı Ahmet 'i sırtına geçirirdi karşı kıyıya. Ahmet ıslanmadığı için minnetle edesinin gözlerine bakar ellerini zor uzandığı omuzlarına atar sevinçle eve doğru giderlerdi.Yaz geldi mi iş bitmezdi köyde.Yaylanın o serin havasında koyunlara çobanlık eder akşam oldu mu uzanırlar gökyüzünün altına sanki uzatsalar tutacaklar gibi yıldızlara seyre dalarlardı.İlkokulu bitirdikten sonra çok uzak olduğu için ortaokula gitme konusu hiç açılmadı hanelerinde

Köyde adama, ırgata ihtiyaç vardı.Askere gittiler edesiyle birkaç ay arayla.Döndüklerinde ne kadar çok anlatacakları vardı uzun uzun.Bitmedi aylarca askerlik anıları.Andırın dışına ilk kez askere giderken çıkmışlardı.Tarladan dönerken genç bir kıyı gördü Ahmet beğendi sevdi onu. Aylarca mektuplar geldi gitti aralarında.Aile büyüklerini Saimelere görücü gönderdi, istetti.Yoksul dediler bizde evlenecek kıyı yok deyip kestirip attılar Saime'nin ailesi.Ahmet sevdi bir kere yemiyor, içmiyor dalgın dalgın geziniyordu.Edesi ağacın dibine oturmuş Ahmet 'i gördü:

-Nötin? dedi

-Hiç öyle, dedi Ahmet. Boş boş öylece uzun süre hiç konuşmadan durdular. Sessizliği bozan edesinin sorusu oldu

-Kaçırak mı?

Ahmet aniden irkildi heyecanlandı, gözlerinde korku endişe aynı zamanda sevinç vardı. Nasıl olurdu. İki gün boyunca plan yaptılar Ahmet ve edesi. Ahmet mektup gönderdi Saime 'ye anlattı nasıl kaçacaklarını. Saime tamam demişti her şeyi göze almıştı.

Gece ay kara çarşafın üstünde salınırken Ahmet avucunun içindeki eski saati yukarı kaldırıp gökyüzüne tuttu. Çerçevesi kırılmaya yüz tutmuş saat tam ikiyi gösteriyordu, zaman gelmişti. Avucunun arasına aldığı küçük taşları sıktı, avuç içindeki kıvrımlarda yer aldı taşların sivrililiği. Boştaki eliyle bir tane taşı alıp karşıdaki pencereye doğru attı. Küçük bir takırtı yayıldı

etrafa."Küçücük taştan ne beklersin ki" diye mırıldandı dinmeyen heyecanının estiği sesinde. Daha büyük bir taş fırlattı cama. Ses kulaklarında yankılandı önce. Bir süre bekledi, irileşen gözleri yavaşça kısıldı, mutluluğun kıvrımları karıştı gözlerine. Şakaklarından saç diplerine karışan ter damlaları bıraktı. Saime göründü camda. Gülümsedi Ahmet' e.Önce bohçasını uzattı Saime sonra ellerini. Ağaçların arasındaki elindeki feneri sallayan edesine döndü Ahmet.

Edesi:-Hadi gelin, çabuk olun.

Eşarbinin üstüne dudaklarını bastırmadan önce Saime ile el ele hızla edesine doğru yol aldılar. Bir ay sonra Saime ile köye döndüğünde düğün kuruldu köyde. Düğünü en çok şenlendiren yine edesi olmuştu. Davul zurna eşliğinde sinsin oynamaktan artık dizleri tutmaz olmuştu.

Ahmet evlenince artık yeni düzen kurulmalıydı. Emmisiyle babası kendi aralarında anlaşıp bölüştüler toprakları var olan malları. Artık herkes kendi evinde çoluk çocuğuyla yaşıyordu.Edesi evlendi ardından köyden Melahat ile.Yıllarca her işi birlikte yaptılar.

Muhtar bir gün hem Ahmet hem de edesini çağırdı yanına. Çocuklara tez gelsinler demişti. Duyar duymaz gittiler muhtarın odasına. Hoşbeş ettikten sonra Ahmet:"Cırlavuk ettin bizi muhtar ne ola ki" dedi.

Muhtar:"Durun hele soluklanın. İyi haberler var. Çatak deresi üzerine baraj yapacakmış devlet, gerekli görülen yerleri alacakmış, sizin yukarki tarlayı da alacaklarmış "dedi. Ahmet ve edesi bayak ne korku ile gelmişlerdi, şimdi yüzlerinde tatlı bir gülümseme belirdi ikisininde. Akıllarında bin bir türlü düşüncelerle çıktılar muhtarın odasından. Eve doğru yaklaşırken Ahmet'in yüzü birden asıldı. Toprakları bölüşürken yukarıdaki tarla edesine verilmişti. Şimdi nasıl oda hak isteyebilirdi. Eve geldi Saime'ye anlattı. Saime duyar duymaz kopardı yaygarayı ne demek edesine mi bırakacaklardı orayı. Kendi çocukları ne olacaktı kendileri gibi bu köyde mi ömür süreceklerdi. Melahat şehre gider çocukları iyi okullarda okur, iyi bir yaşam sürer kendileri bu yoksulluk içinde ölüp giderdi. Aklını kaçırmış, çılgına dönmüştü. Ahmet ne dediyse ikna edemedi Saime'yi. Edesiyle konuşmaya gittiler ne olacak diye. Melahat:"Ne olacak babası orayı kendilerine vermişti yıllardır biz ekip biçiyor biz bakıyoruz" dedi kestirip attı. Edesi sesini bile çıkarmamıştı. Ahmet ve Saime evlerine döndü ama bir türlü Saime susmuyor bağılıyor, çağırıyor bu zamandır içinde biriktirdiklerini kusup duruyordu. Haftalarca sürdü bu kıyamet.

Artık edesiyle de görüşmüyor, karşılaştıklarında da yolunu değiştiriyordu. Saime iyice kafasını karıştırmıştı Ahmet'in. Haklıydı biz ne yapacağız diye düşünüp duruyordu. Saime ve çocuklarla tarlaya giderken karşılaştılar edesi ve Melahat'le. Konuşmaya başlamışlardı ki bir anda kavgaya dönüştü konuşma. Saime ile Melahat birbirini dinlemiyor ağza alınmayacak küfürlerle birbirine bağılıyordu ki Melahat yapıştı Saime'nin yazmasına çektiği gibi attı tarlaya ardından saçlarına. Bir an şaşkınlık yaşayan Ahmet ve edesi hemen koştular yanlarına. Saime'nin çocukları çektikleri gibi Melahat yengelerini başladılar onu dövmeye edesi başladı bu sefer çocuklara artık kimin kime vurduğu bile belli olmuyordu büyük bir top yumağı

olmuşlardı. Ahmet yerden aldığı avuç kadar taşı Saime ye vuran edesine attı, edesi biran sendeledi bir ileri bir geri öyle sarhoş gibi dolandı tarlada. Ne oldu birdenbire niye attı o taşı bilemedi. Edesi sendeleyerek başından akan kanla düştü yere bir çığlık yankılandı karşı dağdan. Yemyeşil gözleriyle gülümsüyordu edesi. Başını iki elinin arasına alıp öylece bakakaldı Ahmet. Bilmiyordu ki baraj için edesinin tarlası alınmayacaktı. Ne var ki bunu bi kaç gün sonra öğrenecekti.